

Arrest

nr. 174 252 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2016.

Gelet op het arrest nr. 168 138 van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitisch Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Al Hurriyah, Bagdad (Irak). Nadien verhuisde u naar Hay Al Jamiah, alwaar jullie woonachtig waren tot de moord op uw vader in december 2005. Nadien, met name vanaf januari 2006, woonde u te Al Benouk/AI Talabiyeh. Aanvankelijk woonde u daar met uw moeder en broers samen. Vanaf uw huwelijk in 2011 woonde u echter samen met uw vrouw op een ander adres te Al Benouk/AI Talabiyeh, en dit tot kort voor uw vertrek in juni 2015.

Op zich kende u na het overlijden van uw vader in december 2005 geen problemen meer. U werkte als transporter voor het bedrijf Zain en woonde sinds uw huwelijk in 2011 samen met uw vrouw te Al Benouk/Al Talabiyeh. Omwille van een erfeniskwestie had u nog maar weinig contact met uw andere familieleden, waaronder uw broer Ahmed (J.J.A.M.) (OV-nummer: 8.065.076), en uw broer, Yousif (J.J.J.) (OV-nummer: 8.065.072). Op 16 mei 2015 kwam u evenwel in de problemen toen er bij u thuis op de deur werd geklopt. Er stond een wagen en drie mannen voor de deur die naar Ammar vroegen. U zei dat u niet Ammar, maar Tareq heette – terwijl u wel de bijnaam Abu Ammar gebruikte. Hierop maande een vierde persoon, de chauffeur van de wagen, u aan tot bij hem te komen. Hij gaf u niet de mogelijkheid uw identiteitskaart te gaan halen en dwong u samen met de drie andere personen op de achterbank van de wagen. Nadat ze per telefoon bevestiging kregen dat u weldegelijk de persoon was die ze zochten, met name Ammar, begonnen ze u te slaan en bleven ze vragen of u Soenniet of Sjiit was. U bleef zeggen dat u Sjiit was, maar ze geloofden u niet. Hierop belden ze met de gsm die ze van u hadden afgenomen naar uw moeder om haar te vragen of u Sjiit was. Ook uw moeder geloofden ze niet. Uiteindelijk belden ze terug naar uw moeder met een vraag om losgeld. Nadien bleven ze u slaan en vragen of u Soenniet of Sjiit was. Op een gegeven moment gaven ze u de kans de twaalf imams te noemen, maar gezien u geen praktiserende moslim bent, wist u er slechts drie op te noemen, hetgeen hen nog meer deed denken dat u een Soenniet was. Hierop beslisten ze u met de wagen naar een onbekende plaats mee te nemen, tot ze plots van gedacht veranderden en beslisten u te laten gaan. Toen u na 15 minuten, zoals u was opgedragen, achteromkeek zag u een checkpoint van verschillende Iraakse veiligheidsdiensten. U benaderde hem niet en nam een taxi huiswaarts, alwaar u vernam dat uw moeder de politie had ingelicht. De volgende ochtend belden ze uw moeder opnieuw op met uw gsm om te zeggen dat ze u deze keer hadden laten gaan, maar dat ze u sowieso gingen doden. Hierop besliste u onder te duiken bij vrienden en bij uw ooms te Al Benouk/Al Talabiyeh. Ongeveer 8 dagen later ging u bij het politiestation van Al Shaab nog klacht indienen, maar op 13 juni vertrok u uiteindelijk uit Bagdad richting Turkije. Daar verbleef u enkele dagen te Istanbul, alvorens per boot naar Griekenland te reizen, vanwaar u via verschillende onbekende landen uw reis verderzette naar België. Hier kwam u aan op 2 juli 2015. Daags nadien, op 3 juli 2015, vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, alsook uw nationaliteitsbewijs, uw woonstbewijs, alsook rantsoenkaart van uw moeder. Daarnaast legde u een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw neer, een kopie van jullie huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer een bundel gelegaliseerde kopieën neer van een klacht die u bij de politie en rechtbank van Al Shaab zou ingediend hebben, enkele foto's die uw vrouw zou genomen hebben toen ze na uw aankomst in België kort bij jullie thuis was en er onbekende gewapende mannen opdaagden die naar u vroegen, en een medisch attest ivm een schouderblessure die u tijdens uw ontvoering zou opgelopen hebben.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat het erg bevreemdend is dat u zich geenszins beroept op de problemen die uw broers Mustafa, Ahmed, en Yousif zouden gekend hebben. U haalde nergens aan dat u door de door hen gekende problemen zelf problemen zou kunnen krijgen en zag nergens een verband tussen uw problemen en de problemen die zij voor u zouden gekend hebben. Hiernaar gevraagd stelde u dat u naast de ontvoering en telefonische bedreiging geen andere problemen kende, dat de dreigbrief die zij ontvangen zouden hebben uw naam niet vermeldde en dat u geen idee had wat voor gevolgen deze dreigbrief voor u zou kunnen hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 2-3; 11-12; 16)

Verder dient opgemerkt te worden dat het niet erg aannemelijk is dat u als kinderloze Sjiitische man tevens de naam Abu Ammar (i.e vader van Ammar) zou gedragen hebben – i.e. de naam die aan de basis van uw ontvoering en problemen zou gelegen hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11). Sinds uw huwelijk in 2011 kregen u en uw vrouw immers nog geen kinderen (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 3;13). Dat het onder Arabieren cultureel gebruikelijk zou zijn om vanaf het huwelijk, in afwachting van een eerste kind, een bijnaam te gebruiken (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 3; 13-14), acht het Commissariaat-generaal niet geheel onmogelijk. Niettemin stelt zich desgevallend de vraag waarom u als Sjiit voor de naam Ammar zou gekozen hebben, daar de naam Omar of Ammar een typische Soennitische naam is. U deze vraag voorgelegd, stelde u dat u deze naam zou gekozen hebben omdat een overleden vriend van u destijds die naam droeg en dat de naam Ammar geen specifieke Soennitische of Sjiitische naam is (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 13-14). Het Commissariaat-generaal vindt deze verklaring evenwel niet afdoende daar uit beschikbare informatie blijkt dat sinds het uitbreken van het sektarisch geweld in Irak in 2005/2006

zowel Soennieten als Sjiieten bewust kiezen voor namen die hen geen problemen dreigen op te leveren en zelfs hun naam laten veranderen indien ze verhuizen naar een wijk/regio waar ze in de minderheid zijn. Gelet op dit alles acht het Commissariaat-generaal het dan ook niet aannemelijk dat u als kinderloze Sjiitische man een bijnaam zou gehad hebben, en in de Sjiitische wijk Al Benouk/Al Talabiyeh waar u woonde, onder de bijnaam Abu Ammar zou gekend geweest zijn.

Verder dient opgemerkt te worden dat indien het bovenstaande al aannemelijk zou zijn, quod non, er evenmin geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde ontvoering en problemen. Zo is het erg bevreemdend dat u de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat er op het moment dat u de deur van uw woning zou opengedaan hebben, ze met twee wagens en drie personen in totaal voor de deur stonden, en het uiteindelijk de verst staande persoon zou geweest zijn die u verhinderd zou hebben uw identiteitskaart te gaan halen (Vragenlijst CGVS, 30 september 2015, p. 2); terwijl u op het Commissariaat-generaal stelde dat er slechts één wagen voor uw deur zou gestaan hebben, dat er in totaal vier personen zouden geweest zijn (drie personen aan de deur en één chauffeur in de wagen), en dat het uiteindelijk door toedoen van de chauffeur in de wagen zou geweest zijn dat u uw identiteitskaart niet kon halen en ze u in de wagen zouden meegenomen hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11; 12-14). Hiermee geconfronteerd, alsook met het feit dat uw verklaring u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voorgelezen werd (en u dus nog opmerkingen kon formuleren), stelde u dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) erg snel ging en dat het om vergissing moet gaan. U zou tegen de tolk gezegd hebben dat er drie mensen en één auto voor de deur stonden, en dat pas toen jullie vertrokken zouden zijn en er gebeld werd u de indruk zou gehad hebben dat er andere auto bij was (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 12-14), een verklaring die weliswaar slechts deels bovenstaande tegenstrijdigheden kan verklaren, maar zeker niet deze of er nu drie of vier personen waren.

Voorts is het bevreemdend dat u geen enkel idee leek te hebben van wie uw ontvoerders juist waren en/of tot welke militie/groepering ze behoorden – terwijl het feit dat ze u ervan beschuldigd zouden hebben Soenniet te zijn u toch enige indicatie moet gegeven hebben – en is het opmerkelijk dat u evenmin een idee had of het eventueel om dezelfde personen zou gaan die eerder uw broer Mustafa zouden ontvoerd hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 13; 16). Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal met verbazing vast dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding werd gemaakt van een tweede telefoongesprek van uw ontvoerders naar uw moeder met een vraag om losgeld (Vragenlijst CGVS, 30 september 2015, p. 2; Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 14; 15). Dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vooruit moest gaan en u daardoor niet de kans zou gekregen hebben om een cruciaal element zoals een vraag om losgeld te vermelden – een verklaring die nadien door uw advocate herhaald werd (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 15) – acht het Commissariaat-generaal maar weinig waarschijnlijk, te meer het relaas dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mocht doen vrij uitgebreid is, er door de dossierbehandelaar nog bijkomende vragen werden gesteld – hetgeen niet de indruk geeft dat er te weinig tijd genomen werd om de vragenlijst naar behoren in te vullen – en uw verklaring u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voorgelezen werd (en u dus nog opmerkingen kon formuleren) (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 15).

Tot slot is het maar weinig waarschijnlijk dat uw ontvoerders uw moeder eerst om losgeld zouden gevraagd hebben om u meteen nadien terug vrij te laten. Dat ze een checkpoint tegenkwamen, hierdoor verrast waren en u om die redenen lieten gaan (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 15), acht het Commissariaat-generaal weliswaar niet onmogelijk. Wel stelt het Commissariaat-generaal in dit verband wederom een tegenstrijdigheid in uw verklaringen vast. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u naar de checkpoint bent gegaan om uw verhaal te vertellen en vervolgens met een taxi huiswaarts zou gekeerd zijn (Vragenlijst CGVS, 30 september 2015, p. 2), terwijl u dit op het Commissariaat-generaal nergens vermeldde en toen u er naar gevraagd werd stelde dat u de checkpoint wel gezien, maar niet benaderd zou hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11; 18). De verklaring van uw advocate als zou de in dit verband in de vragenlijst CGVS gehanteerde zinsbouw mogelijks wijzen op een verlies aan informatie en deze tegenstrijdigheid mogelijks verklaren (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 18), volgt het Commissariaat-generaal om de reeds bovenvermelde redenen niet. Daarenboven is het ook erg bevreemdend dat iemand die nabij een checkpoint door zijn ontvoerders zou vrijgelaten zijn niet meteen naar deze checkpoint zou gevlucht zijn, op zoek naar bescherming, maar in de plaats gewoon naar huis zou gegaan zijn en pas een 8-tal dagen later klacht zou gaan indienen zijn bij de politie

Volledigheidshalve wenst het Commissariaat-generaal mbt tot de opmerkingen die uw advocate na afloop van uw gehoor in het Frans maakte, als zouden bepaalde zinsconstructies in de vragenlijst CGVS niet kloppen en er op wijzen dat bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zeker informatie verloren is gegaan (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 18), nog

opmerken dat de zinsconstructies in de vragenlijst onmogelijk een afdoende verklaring kunnen vormen voor de vele hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden.

Daarnaast dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat het, gezien u reeds sinds 3 juli 2015 in België verblijft – en daarenboven nog eens in het zelfde opvangcentrum als uw broer Ahmed (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 2) – erg opmerkelijk is dat diezelfde broer Ahmed en uw broer Yousif bij hun gehoor op het Commissariaatgeneraal op 7 september 2015 tevens tegenstrijdige verklaringen lieten optekenen mbt uw ontvoering van 16 mei 2015 en de door u gekende problemen. Zo stelde Ahmed aanvankelijk dat hij, na zijn vertrek, samen met Yousif in Turkije wilden blijven, maar er uiteindelijk op 9 mei 2015 toch zou vertrokken zijn nadat ze vernomen zouden hebben dat u eveneens ontvoerd zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 10), terwijl hij nadien beweerde dat hij pas in België van u zou vernomen hebben dat u eveneens problemen zou gekend hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18); en verklaarde uw broer Yousif dan weer dat u op 25 mei 2015 ontvoerd zou geweest zijn, met name dezelfde dag dat uw familie een dreigbrief zou ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 14-15).

Gelet op dit alles, het feit dat het niet aannemelijk is dat u als kinderloze Sjiitische man een bijnaam zou gehad hebben, en in de Sjiitische wijk Al Benouk/Al Talabiyeh onder de bijnaam Abu Ammar zou gekend geweest zijn; het feit dat de vele tegenstrijdigheden in uw verklaringen niet louter te verklaren vallen door misverstanden en/of een gebrek aan tijd bij het invullen van de vragenlijst CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); en het feit dat uw broers Ahmed en Yousif, zelfs na u hier in België te hebben gesproken, geen eenduidige verklaringen wisten af te leggen mbt het moment waarop u ontvoerd zou zijn, is het allesbehalve geloofwaardig dat u in Irak ontvoerd zou zijn. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u nadien zou gekend hebben, en is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Dientengevolge kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de “Breaking the Walls”-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden

goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten – met name uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de rantsoenkaart van uw moeder, uw woonstbewijs, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van jullie huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader – wijzigen deze appreciatie niet, daar ze enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke door het Commissariaat-generaal geenszins worden betwist. De door u neergelegde documenten van de politie/rechtbank veranderen evenmin iets aan bovenstaande appreciatie, daar documenten in het kader van een asiolverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Daarenboven is hun beperkt, daar ze mogelijks op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw asielaanvraag werden opgesteld, en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak vaak vals zijn, en door de wijdverspreide corruptie erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Uit de neergelegde foto's blijkt dan weer nergens of het uw huis betreft. Bovendien laten ze niet toe te identificeren welke personen er voor de woning op de foto staan en/of te bepalen wat de eigenlijke reden is waarom de wagen die voor het huis op de foto's staat daar

effectief staat. Het door u neergelegde medische attest is tot slot evenmin afdoende bewijs, te meer het geenszins de oorzaak van de door u opgelopen schouderblessure aantoont.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook in het dossier van uw broer Ahmed (J.J.A.M.) (OV-nummer: 8.065.076), en uw broer, Yousif (J.J.J.) (OV-nummer: 8.065.072), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker puurt zijn enig middel uit de:

“- Schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen;

- Schending van artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, d.d. 12 augustus 1949;

- Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, §2 en 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (" Vreemdelingenwet ");

- Schending van artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;

- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht ;

- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid ;

- Schending van het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

- Schending van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens ;

- Schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”

2.1.2. Verzoeker gaat eerst in op de toepassing van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar de inhoud van voormelde bepalingen en naar de aangevoerde bepalingen inzake de motiveringsplicht. Verder citeert hij artikel 4 van het voormelde KB van 22 juli 2003 (PR CGVS) en geeft hij een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Verzoeker verwijst tevens naar de inhoud van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM. Verder stelt hij:

“Dat zowel uit de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat Generaal, als door de neergelegde rapporten en andere documenten in bijlage, blijkt dat de bovenvermelde artikelen van het EVRM geschonden zijn in Irak ten aanzien van verzoeker, en ten aanzien van de bevolking in het algemeen;

Dat het onbetwistbaar is dat Irak trotseert met uiterst gevaarlijke milities, o.a. Islamitische Staat in Irak en de Levant (hierna "IS" of "ISIS");

Dat het IS als een terroristische groepering is beschouwd op het internationaal vlak;

Dat de terreur akten door IS begaan zijn, de meest fundamentele rechten van elk persoon schenden;

Dat één ieder het slachtoffer van hun wreedheid kan worden, en dit zonder enig welbepaalde reden;

Dat het rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de lidstaten veroordeelt in geval ze de rechten gewaarborgd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, schenden;”

Verzoeker citeert een passage uit het gehoorverslag van het CGVS en wijst erop dat hij documenten neerlegde ter staving van zijn asielaanvraag. Verder herhaalt hij de aangevoerde feiten.

Omtrent zijn bijnaam, voert verzoeker aan dat hij duidelijk meedeelde dat hij deze koos ter ere van een overleden vriend. Verweerder mag hierover geen subjectieve mening uiten. Verweerder verwierpt dit niet op objectieve wijze of op basis van informatiebronnen. Zijn bijnaam, de reden voor zijn vervolging, mag dus niet in vraag worden gesteld. Op basis van een subjectief standpunt, wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Dat verzoeker niet onmiddellijk bescherming zocht bij de controlepost, wijt hij aan de verwarring door zijn ontvoering. Hij was verstijfd van angst. Bovendien werd hij gemarteld en met de dood bedreigd. Hij was doodsbang en het is logisch dat hij zich niet aanmeldde bij een controlepost vol gewapende mensen. Dit geldt des te meer in Bagdad nu burgers het onderscheid niet kunnen maken tussen overheidsagenten en militieleden. Het is dan ook begrijpelijk dat verzoeker onmiddellijk naar zijn huis ging, de plaats waar hij bescherming hoopte te vinden.

Verzoeker verwijst andermaal naar de aangevoerde feiten en wijst erop dat hij als sjiit behoort tot een sociale groep.

2.1.3. Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent het bepaalde in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en omtrent de inhoud van de motiveringsplicht vervat in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de voormelde wet van 29 juli 1991.

Verder wijst verzoeker op de inhoud van artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM en stelt hij:
*“Overwegende dat er een duidelijk aanwijzing is dat verzoeker reëel risico loopt tot ernstige schade en/of vervolgingen in zijn land van herkomst, en dit voornamelijk omwille de aanwezigheid van verscheiden milities, o.a. het IS tegen de welke zowel de Irakese staat als de Internationale coalitie machteloos blijven ;
Dat de bestreden beslissing hiermee absoluut geen rekening heeft gehouden ;”*

Verzoeker stelt dat het conflict in Irak, waaronder Bagdad, beschouwd moet worden als een gewapend conflict. Hij geeft een uiteenzetting omtrent het begrip ‘gewapend conflict’ en vervolgt:
“In casu, stelt verweerder niet in vraag het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad. De Commissaris-Generaal beweert dat verschillende gewapende groepen tegen elkaar aan het vechten zijn: ISIS, nationale veiligheidsdiensten (leger en politie) en sjiitische milities. Er bestaat geen twijfel over het bestaan van gevechten: dit geweld in Bagdad vertaalt zich naar “terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds”.

Wat het begrip willekeurig geweld betreft verwijst verzoeker naar rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Hoewel het begrip ‘willekeurig geweld’ vervat in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet niet overeenkomt met het begrip ‘algemene situatie van geweld, waarvan de intensiteit voldoende is om een risico van schending te creëren van artikel 3 van het EVRM’, is verzoeker van mening dat de criteria ontwikkeld door het EHRM interessant zijn. Volgens verzoeker is er in Bagdad sprake van een algemene willekeurige geweldssituatie die van zulke aard is dat zij een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan in hoofde van alle burgers.

Verzoeker herneemt de criteria zoals gehanteerd door verweerder en door het EHRM en past deze toe op de situatie in Bagdad. Hij betoogt in deze:

“A. DE VRAAG NAAR DE GEBRUIKTE OORLOGSMETHODEN EN TACTIEKEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT DIE VAN AARD ZIJN OM HET RISICO VAN HET AANTAL BURGERSLACHTOFFERS TE DOEN VERHOGEN, OF DIE RECHTSTREEKS GERICHT ZIJN TEGEN DE BURGERS “(DE DOELSTELLINGEN DIE GESTREVEN WORDEN DOOR DE PARTIJEN IN HET CONFLICT, DE AARD VAN DE GEBRUIKTE GEWELD EN DE INTENSITEIT VAN DEZE INCIDENTEN)

In de bestreden beslissing (laatste pagina), verklaart de CGVS zelf dat “de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd problematisch en ernstig”.

Het is duidelijk dat de partijen die betrokken zijn in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken die van aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burgerslachtoffers.

De website “Iraq Body Count” (waarnaar hieronder wordt verwezen) geeft voor elke dag het aantal doden in de belangrijkste steden van Irak en de middelen die gebruikt werden om hen te doden: “Rockets, gunfire, car bomb, IEDs, etc”.

In Bagdad, vinden er regelmatig terreuraanslagen plaats door zelfmoordterroristen:

1. 13/11/2015: Zelfmoordaanslag in een begrafenisplechtigheid: privé-eigendom, gericht op burgers.

2. 08/11/2015: Zelfmoordaanslag in een drukke markt in Kiara (Bagdad). Het doen ontploffen van een bom in een zeer drukke markt toont duidelijk aan dat burgers een directe doelwit vormen voor de terroristen. Deze aanval is werd ook vermeld in het laatste rapport van het ISW (Institute for the Study of War): Deze kaart vermeldt dat ISIS een aanslag heeft gepleegd in de wijk van Sadr City.

3. 26/10/2015: 14 mensen komen om in een zelfmoordaanslag.
4. 30/10/2015: 24 mensen komen om in Camp Hurriya ten gevolge van een raketaanval.
5. 05/10/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.
6. 03/10/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag tegen een sjiiitische schrijn: Akte tegen een religieuze plaats die duidelijk is gericht tegen burgers.
7. 21/09/2015: 17 mensen sterven in een autobomaanslag.
8. 17/09/2015: 29 mensen sterven in een zelfmoordaanslag.

Acht zelfmoordaanslagen tegen burgers van Bagdad vonden plaats in slechts twee maanden, deze incidenten kunnen worden beschreven, zoals het CGVS het doet, als intens.

De COI Focus Irak van 06/10/2015 geeft het aantal "ernstige" aanvallen aan per jaar die gepleegd werden in Bagdad.

Aldus, voor 2013, werden 48 aanvallen werden, voor het jaar 2014, 59 aanvallen en voor het jaar 2015, 31 aanvallen¹⁴. Het aantal aanvallen neemt dus af.

Echter, zoals vermeld in het verslag IOC, is de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Er dient dus erop gewezen te worden dat de cijfers zijn niet te vergelijken, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking hebben op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van dezelfde jaar.

Daarnaast weergeeft de site "Iraq Body Count" elke dag de aanslagen die gepleegd werden in de belangrijkste steden van Bagdad, over een periode van 18 weken (van 07/07/2015 tot 13/11/2015 in andere woorden 129 dagen).

Voor elk van deze dagen, zonder uitzondering, kan men zien dat een aanval in Bagdad plaatsvond met altijd minstens 3 doden. Er vonden zich dus in Bagdad 129 aanslagen plaats in 129 dagen (zonder dat men hier stilstaan op het feit of deze aanvallen als ernstig of niet kunnen worden beschouwd). Wij vertrekken bovendien vanuit het principe dat wanneer er minstens 3 burgers omkomen, de aanval kan worden beschouwd als "ernstig", aangezien de aanval het leven nam van een burger en dit elke dag gedurende 129 opeenvolgende dagen.

Gezien deze cijfers kunnen we niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad.

Als we verwijzen naar de recente aanslagen van 13/11/2015 in Parijs en de omvang dat een dergelijke drama heeft genomen in de hele westerse wereld, moet niet de dagelijkse aanslagen in Bagdad minimaliseren.

Het is daarom noodzakelijk om dezelfde gegevens te vergelijken, anders is alle evenredigheidsverhouding zinloos: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er 33 aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen.

Het aantal "ernstige aanvallen" in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. De bestreden beslissing spreekt vaak van "minder ernstige" aanvallen: nochtans worden alle aanslagen die geregistreerd werden door de COI van 06/10/2015 gekwalificeerd als "zware".

Verweerder begaat dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen.

B. HET VEEL VOORKOMEND KARAKTER OF NIET VAN DERGELIJKE METHODEN OF TACTIEKEN IN HOOFDE VAN DE PARTIJEN IN HET CONFLICT (HET AANTAL INCIDENTEN DIE BETREKKEING HEBBEN TOT HET CONFLICT)

In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers "ver onder" het aantal ligt van namelijk 2013.

Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevluht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat "Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in

2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007”.

C. DE GELOKALISEERDE- OF VERLENGDE AARD VAN DE GEVECHTEN

Het gehele Iraakse grondgebied is het slachtoffer van de aanvallen.

Bagdad is een stad met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen dat zich bevindt in de directe omgeving.

Gezien de dichtheid van mensen per vierkante kilometer, is het aantal collaterale schade aanzienlijk.

De tabel hieronder geeft weer het aantal burgerdoden ten gevolge van het geweld op het gehele Iraakse grondgebied sinds 2003 (<https://www.iraqbodycount.org/database/>).

- Het jaar 2013 telt 9851 overledenen.
- 2014 is het dodelijkst jaar met 18.236 overledenen.
- Voor 2015 tellen we 12.811 doden in november 2015.

Na de afschaffing van de subsidiaire bescherming voor mensen afkomstig vanuit Bagdad in januari 2012, herstelde het CGVS de subsidiaire bescherming voor Irakezen vanuit Bagdad in december 2013 naar aanleiding van de toename van het geweld in 2013. Het is inderdaad zo dat na een aantal jaren (2009-2012) waar er minder slachtoffers waren (4,000-5,000 overledenen per jaar of minder), het jaar 2013 kende een duidelijke toename van het geweld dat voortgezet werd in 2014.

In de mate waarin 2015 (dat nog niet voltooid is) al meer dodelijke slachtoffers kent dan het gehele jaar van 2013 en overtreft de laatste 6 maanden van 2013, in termen van het aantal slachtoffers dat omgekomen zijn (6639 overledenen over de laatste 6 maanden van 2013, met andere woorden een gemiddelde 1106 slachtoffers per maand – 12.811 zijn omgekomen tot op 15/11/2013 met andere woorden een gemiddelde 1220 slachtoffers per maand) vraagt men zich af hoe het CGVS haar beslissing om de toekenning van subsidiaire bescherming te weigeren kan rechtvaardigen.

Bovendien verklaarde De Heer Alhakim voor Irak, tijdens de vergadering van de VN-Veiligheidsraad van 11/11/2015 in New York, dat: “het belangrijkste probleem waarmee Irak vandaag wordt geconfronteerd is een complex amalgaam van problemen van militaire-, humanitaire-, economische- en veiligheidsorde. Meer dan 3 miljoen Irakezen van alle gemeenschappen blijven ontheemd, omdat hun steden en hun plaats van herkomst worden bezet door de Islamitische Staat van Irak en de Levant (ISIL)”.

D. HET AANTAL OMGEKOMEN BURGERS, GEWONDEN EN ONTHEEMDEN DOOR DE GEVECHTEN (HET AANTAL BURGERS DIE SLACHTOFFERS ZIJN VAN WILLEKEURIG GEWELD, DE IMPACT VAN HET GEWELD OP HET LEVEN VAN DE BURGERS EN DE MATE BURGERS OM HUN LAND MOETEN VERLATEN OMWILLE VAN HET GEWELD OF, INDIEN VAN TOEPASSING, HUN REGIO VAN HERKOMST)

In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat: “Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist”.

Het CGVS stelt dan ook dat het geweld in Bagdad vertegenwoordigt honderden doden en gewonden per maand.

Aldus, het geweld in Bagdad heeft gevolgen voor alle burgers. Het is een willekeurig geweld. Alle burgers zijn het slachtoffer van dit willekeurig geweld. Als men de recente internationale pers leest, kan men de omvang van het geweld van de aanvallen realiseren.

- In de maand november 2015

De website Iraq Body Count (IBC) somt elke dag alle slachtoffers in elke grote stad in Irak en dus ook in Bagdad “Iraq Body Count (IBC) records the violent deaths that have resulted from the 2003 military intervention in Iraq. Its detailed public database includes civilian deaths caused by US-led coalition and Iraqi government forces and paramilitary or criminal attacks by others”.

Het is belangrijk om deze te hernemen opdat men de beweringen van het CGVS zou kunnen ontkennen:

- 16/11/2015 : 13 ; 15/11/2015 : 7 ; 14/11/2015 : 6 ; 13/11/2015 : 32 ; 12/11/2015 : 7 ; 11/11/2015 : 7 ; 10/11/2015 : 16 ; 01/11/2015 – 09/11/2015 : 75 ; 163 slachtoffers in 15 dagen in Bagdad.

Op 13 november 2015 vond er een ernstig incident plaats in het zuidwesten van Bagdad: "Een zelfmoordterrorist zou zijn explosief in het zuidwesten van Bagdad hebben geactiveerd tijdens een begrafenisceremonie. Volgens de eerste schattingen, zijn er ten minste 18 mensen omgekomen en 41 raakten gewond. De terroristische groep Daesh heet een verklaring uitgezonden op het internet waarin hij beweerde dat deze aanval de Hashid-groep viseerde. Volgens de autoriteiten vond de zelfmoordaanslag plaats in de moskee Al-Ashara al-Mubashareen tijdens de begrafenis van een sjiitische lid parlementaire vrijwilligers de "Eenheden van de populaire mobilisatie."

Op 8 november 2015: “Ten minste vier personen werden gedood op zondag en 16 anderen werden gewond bij een zelfmoordaanslag in de Iraakse hoofdstad Bagdad.

De aanval vond plaats rond het middaguur toen een zelfmoordterrorist zijn explosieve vest deed ontploffen in de buurt van een veiligheidspatrouille in een overvolle markt van Qiyara, wijk die deel uitmaakt van de sjiitische bastion van de wijk Sadr in het oosten van Bagdad.

□ In de maand oktober 2015:

De website vermeldt dat 1.150 burgers werden gedood in Irak in oktober 2015. In Bagdad, werden er 314 personen gedood tussen 01/10/2015 en 31/10/2015.

Laten wij als bijvoorbeeld nemen de aanval van 03/10/2015 tegen een sjiitische schrijn in Bagdad dat de dood heeft veroorzaakt van 29 mensen (zie Iraq Body Count). Het was een dubbele zelfmoordaanslag door kamikazen van de Islamitische Staat: een autobom dat bestuurd werd door een zelfmoordterrorist en de ontploffing van een explosieve jas door een zelfmoordterrorist. De aanval vond plaats rond 17:30 lokale tijd op het plein Adan, een van de belangrijkste toegangspunten tot het sjiitische schrijn van Kazimiya, die veel bezoekers lokt op zaterdag.

Deze aanval komt vlak na de verzending door de staatssecretaris voor Asiel op 03/09/2015, van een brief aan alle Iraakse asielzoekers in de Fedasil centra in België om aan te kondigen dat alle asielaanvragen van mensen uit Bagdad en de omliggende districten werden bevroren.

□ In de maand september 2015:

De website vermeldt dat 1.181 burgers werden gedood in Irak tijdens de maand september 2015. In de stad Bagdad, zijn er 282 personen omgekomen tussen 01/09/2015 en 30/09/2015.

□ In de maand augustus 2015:

De website vermeldt dat 1.535 burgers werden gedood in Irak in augustus 2015. In de stad van Bagdad, zijn er 287 personen omgekomen tussen 01/08/2015 en 30/08/2015.

□ In de maand juli 2015:

De website vermeldt dat ten minste 252 burgers werden gedood in Irak in juli 2015. Voor de stad van Bagdad, werden er ongeveer 252 burgers gedood tussen 07/07/2015 en 30/07/2015.

Uit een zeer leerzame tabel dat een overzicht geeft van het aantal doden in Bagdad tussen 2013 en 2015 blijkt dat de dodelijke aanvallen constant zijn (met uitzondering van een piek van geweld in 2014 zoals te zien is in onderstaande grafiek).

Door te stellen dat "in vergelijking met het hoogpunt van de «Breakingthewalls»-campagne van Al Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager", motiveert het CGVS op onvoldoende wijze zijn beslissing.

Er dient erop gewezen te worden dat de minister van Buitenlandse Zaken Didier Reynders in tegenspraak met de staatssecretaris Theo Francken met betrekking tot de veiligheid in Bagdad.

"De Buitenlandse Zaken ontraden ten sterkste om te reizen naar Irak, waaronder de hoofdstad, omdat de veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Ik heb hem er al op gewezen dat we nog steeds de situatie zullen moeten analyseren", aldus Didier Reynders. Hij voegde hieraan toe "Ik vraag aan de diensten, en de zijne, om zich desbetreffende uit te spreken. Hebben wij te maken met een veilige situatie of niet? Ik ben hiervan niet overtuigd."

Men dient ook op te merken dat Canada "iedere reis" naar Irak ontraadt, behalve in Iraakse Koerdistan in het noordoosten. Het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten raden alleen de "essentiële reizen" aan en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren. Ten slotte België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, raadt "formeel" af iedere reis naar Irak onder vermelding van het "risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen" (<http://www.lalibre.be/actu/belgique/bagdad-n-est-pas-aussi-sure-que-le-dit-theo-francken-5617ec0735700fb92f913b83>).

Hierbij dient men ook de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck te vermelden, voormalig coördinator van de humanitaire programma van de VN in Irak, die omschreef als "absurd" de verklaring van Washington, door de plaatsvervangend woordvoerder van US State Department Mark Toner, op de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen. Toen hij desbetreffende ondervraagd werd, voegde hij hieraan toe: "Ik weet niet waar ze het over hebben, omdat alle indicatoren aangeven, zonder de kranten te moeten lezen, maat gewoon door te kijken naar de foto's, dat de vernietiging van de staat gaande is.

Ik zie persoonlijk geen vooruitgang. Wij hebben vandaag een probleem in het noorden van het land waar de relaties tussen de Koerden en Arabieren in Irak niet goed zijn. Er is natuurlijk ook het probleem van Daesh. Zoals we zien, Ramadi, centraal Irak en Mosul zijn nog steeds in hun bezit. Er is ook de probleem van de verdeeldheid binnen de regering in Bagdad. Dus vraag ik me af over welke vooruitgang ze het hebben?

Het is gewoon een droom. We hopen met heel ons hart om tot die conclusie te komen, maar het is vrij ver van de realiteit op het terrein. (...). Tenzij ze schizofreen zijn, zou ik zeggen dat ze niet echt geloven dat Irak nu beter is in vergelijking met een paar jaar geleden. De verslechtering van de situatie is duidelijk.

En als je een bewijs wilt, neem een kijkje naar al die mensen die Irak te verlaten, in het Midden-Oosten, de Middellandse Zee oversteken om naar Griekenland te komen en eindigen in de buurt van de Hongaarse hekwerk. En dan heb je een heel andere conclusie."

Verzoeker vervolgt:

"Overwegende dat verzoeker gedurende zijn interview duidelijk heeft gemaakt dat zijn vrees voor vervolging bestaat omwille de vele ontvoeringen alsook de aanwezigheid van extreem religieuze milities en terreurgroeperingen;

Dat verzoeker met zijn woorden en emoties duidelijk maakt dat de algemene situatie in Bagdad terreurachtig is ;

Dat omwille deze algemene gewelddadige en oorlogachtige situatie, verzoeker op elk moment, enkele en alleen maar door zijn aanwezigheid, onder een bom kan vallen of de gruwelijkheid van één of meerdere van de vele aanwezige militie kan ondergaan ;

Dat verzoeker het dan ook duidelijk maakt dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad één van de voornamelijk redenen van zijn vlucht uit Irak is;"

Verzoeker geeft, verwijzend naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977, een algemene uiteenzetting omtrent het begrip gewapend conflict. Hij toetst dit aan de situatie in Bagdad. Verder voert hij aan:

"Dat verwerende partij erkent, dat de veiligheidssituatie in Bagdad "complex, problematisch en ernstig is" (beslissing, p. 4), en dat, o.a. "het aantal burger die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld" - tegenpartij blijkt dus uitdrukkelijk te erkennen dat er in Bagdad willekeurig geweld plaats vind, wat één van de motieven is tot de erkenning van de subsidiaire bescherming conform de Vreemdelingenwet -, "het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten" ;

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij niet in staat is te weten van waar tegenpartij haalt dat al die elementen cumulatief onderzoekt zouden moet worden om, ten slotte, een subsidiaire bescherming te kunnen verlenen, en dit des te meer dat verwerende partij zelf, en uitdrukkelijk aanneemt dat het geweld in de provincie Bagdad "plaatsvindt in hoofdzaak onder de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds (beslissing, p. 4) ;

Dat, ter herinnering, een conflict als intern gewapend conflict word conform artikel 3 gemeen aan de Conventie van Genève van 1949, indien de oorlogshandelingen plaatsvinden tussen het leger en gewapende groeperingen ;

Dat in Irak en in Bagdad zulke oorlogshandelingen plaatsvinden ;

Dat het Iraakes leger en het internationaal coalitie er aanwezig zijn en trotseren, dagelijks, met de vele gewapende milities;

Dat deze oorlogshandelingen duizenden doden veroorzaakt.

Dat het grote meerderheid van de slachtoffers gewone burgers zijn die zijn omgekomen enkel en alleen omwille hun aanwezigheid in Bagdad ("COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, p. 14");

Dat de gegevens hierboven ontwikkeld (p. 10 - 19), dit bevestigen ;

Dat tegenpartij zelf schrijft " Uit de zelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist" ; (wij onderlijnen)

Dat het dus onbetwistbaar is dat het willekeurige geweld in Bagdad dermate hoog is dat "er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet" (beslissing p. 4) ;"

Verzoeker betoogt verder:

"Overwegende dat tegenpartij een document « COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" in het administratief dossier toevoegt;

Dat volgens verwerende partij, alhoewel Bagdad geconfronteerd is met een zekere niveau van geweld en dat men "honderden doden per maand" telt, is de situatie er niet zo dramatisch dat het louter feit voor een burger er aanwezig te zijn, de risico veroorzaakt tot een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (artikel 48/4, §2, c° Vreemdelingenwet) ;

Dat verzoeker volgende paragrafen van het document naar voren wens te brengen die de conclusie van tegenpartij tegenspreken:"

Vervolgens citeert verzoeker enkele passages uit de voormelde landeninformatie en verwijst hij naar de inhoud en de conclusie van deze informatie.

Aangezien het openbare leven zelfs ten tijde van het zwaarste geweld niet stilviel, kan dit volgens verzoeker geen aanwijzing vormen voor het al dan niet bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt zijn reeds uiteengezette betoog over het begrip gewapend conflict. Hij doet gelden:

“Dat,

- Het minimumniveau van intensiteit van de gewelddadige strijden die in Bagdad plaats vinden moeilijk betwistbaar is aangezien verwerende partij erkent dat er maandelijks honderden doden te tellen zijn en dat het administratief dossier spreekt over 300 doden en 700 slachtoffers per maand,

- De Irakese regime gedwongen is om zijn leger te mobiliseren, zowel in Bagdad als in de rest van het land, om de vele soennitische militieën, de sjiiitische militieën en ISIS te bestrijden,

- Zowel de sjiiitische militieën als ISIS als een “partie au conflit” moet beschouwen worden aangezien deze gewapende groepering uiterst goed georganiseerd zijn, dat ze een welbepaald hiërarchie hebben en dat ze de capaciteiten hebben om gewapende en militaire operaties op lange termijn door te brengen,

Dat conform artikel 3 gemeen aan de Conventies van Geneve van 1949, het conflict in Bagdad, zoals beschreven in het document “COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad” van oktober 2015, een intern gewapend conflict is;

Dat het tegengestelde beweren is een ontkenning van de werkelijkheid;

Dat tegenpartij nochtans concludeert “Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u door uw louter aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet”;

Dat zulke conclusie tegenstrijdig is, zowel met het door verwerende partij meegedeeld informatie in het administratief dossier, en meer bepaald met het document “COI Focus – Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”, als met het hogervermelde analyse gedaan m.b.t. het bestaan van een intern gewapend conflictsituatie in Bagdad en de verklaringen van verzoeker;

Dat de vele en verschillende type aanslagen in Bagdad, de willekeurig doelwitten van de militieën en het leger en het heel groot aantal maandelijks burgerslachtoffers wel degelijk en concreet een risico aantoon dat verzoeker “een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet, louter en alleen omwille van zijn aanwezigheid in het Iraaks hoofdstad;

Dat op 11.01.2015 alweer een terreuraanslag plaats vond (stuk 3);

Dat ten gevolge, verwerende partij de subsidiaire bescherming aan verzoekende partij niet kan ontkennen;”

2.1.4. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomende onderzoek.

2.1.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de kopieën van enkele niet vertaalde documenten (bijlage 3) en enkele beleidsnota's inzake Irak (bijlage 4) bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1).

2.1.6. Ter terechtzitting van 9 maart 2016 legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 6b): een aantal persartikels en de kopieën van een aantal niet vertaalde documenten.

2.1.7. Ter terechtzitting van 29 juni 2016 legt verzoeker door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13): de kopieën en vertalingen van een aantal documenten en enkele kaartjes van Bagdad.

In de aanvullende nota beticht verzoeker het CGVS ervan dat het er opzettelijk en doelbewust naar streefde om aan verzoeker en diens broer verkeerde verklaringen te ontlokken. Het deed dit door bewust aan te geven dat één van hen een ander verhaal zou hebben verteld en door aan hen valse verklaringen over hen voor te leggen. Van tegenstrijdigheden is geen sprake.

Verwijzend naar de kaartjes, stelt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid is in de verklaringen over het stadsdeel (Wazireya dan wel Adhamiya).

Ook over de hulp aan de buurman is er geen tegenstrijdigheid. Beide broers legden gelijklopende verklaringen af. Beide gaven duidelijk aan dat eerst de vrouw en de kinderen (samen met waardevolle spullen) werden verplaatst en nadien de buur zelf. De tegenstrijdigheid kan niet worden teruggevonden in de gehoorverslagen van het CGVS.

Dat het CGVS verzoeker en diens broer in de val wilde lokken, blijkt tevens bij de verklaringen over hun broer Mustafa. Het CGVS gaf bij Ahmed aan dat Tareq een ander verhaal zou hebben verteld. Gelukkig was Ahmed alert en kon hij het bedrog van het CGVS doorprikken door aan te geven dat Tareq nog niet was geïnterviewd.

Ook omtrent het ongeval in Zynouna kan verzoeker de tegenstrijdigheden niet ontdekken in de gehoorverslagen. De plannen en de lokalisatie van de feiten zijn dezelfde. Enkel het exacte tijdslot verschilt.

Verder werd de dood van verzoekers vader in twijfel getrokken door het CGVS maar dan weer bevestigd in de beslissing zelf.

Verzoeker betoogt in de aanvullende nota verder dat de informatie en de aanvullende nota van het CGVS niet in overeenstemming zijn met internationale bevindingen. Hij verwijst naar een rapport van Caritas International waarin kritiek wordt geuit op de informatie van verweerder en waaruit blijkt dat de situatie in Bagdad uiterst onveilig is en dat minstens subsidiaire bescherming moet worden verleend.

2.2. Verweerder legt op 20 juni 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Het betreft de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 20 juni 2016.

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij het "algemeen beginsel van voorzichtigheid" geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Verzoeker duidt daarenboven niet op concrete wijze hoe artikel 4 PR CGVS geschonden zou zijn. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Artikel 26 PR CGVS bepaalt op welke inlichtingen de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten zich kan steunen en aan welke voorwaarden deze inlichtingen dienen te voldoen. Verzoeker werkt geheel niet uit hoe voormelde bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Hij beroept zich aldus niet dienstig op deze schending.

2.3.5. Evenmin duidt verzoeker welk(e) van de "algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur" hij *in casu* geschonden acht benevens het voorzichtigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Hij geeft ook niet aan op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.6. Verzoeker preciseert voorts niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.7. Verder beargumenteert verzoeker niet *in concreto* hoe artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Hij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar hun inhoud (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7-8, 16-17) en tot het op louter algemene wijze poneren dat uit de stukken van het dossier en de situatie in Irak zou blijken dat deze artikelen geschonden zouden zijn. Derhalve wordt ook de schending van deze artikelen geenszins dienstig aangevoerd.

2.3.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3.9. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.10. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.11. Verzoeker stelt in zijn land van herkomst ontvoerd te zijn geweest ingevolge de bijnaam die hij zichzelf aanmat.

Omtrent deze bijnaam wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd als volgt:

“Verder dient opgemerkt te worden dat het niet erg aannemelijk is dat u als kinderloze Sjiitische man tevens de naam Abu Ammar (i.e vader van Ammar) zou gedragen hebben – i.e. de naam die aan de basis van uw ontvoering en problemen zou gelegen hebben (Gehoorsverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11). Sinds uw huwelijk in 2011 kregen u en uw vrouw immers nog geen kinderen (Gehoorsverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 3;13). Dat het onder Arabieren cultureel gebruikelijk zou zijn om vanaf het huwelijk, in afwachting van een eerste kind, een bijnaam te gebruiken (Gehoorsverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 3; 13-14), acht het Commissariaat-generaal niet geheel onmogelijk. Niettemin stelt zich desgevallend de vraag waarom u als Sjiit voor de naam Ammar zou gekozen hebben, daar de naam Omar of Ammar een typische Soennitische naam is. U deze vraag voorgelegd, stelde u dat u deze naam zou gekozen hebben omdat een overleden vriend van u destijds die naam droeg en dat de naam Ammar geen specifieke Soennitische of Sjiitische naam is (Gehoorsverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 13-14). Het Commissariaat-generaal vindt deze verklaring evenwel niet afdoende daar uit beschikbare informatie blijkt dat sinds het uitbreken van het sektarisch geweld in Irak in 2005/2006 zowel Soennieten als Sjiieten bewust kiezen voor namen die hen geen problemen dreigen op te leveren en zelfs hun naam laten veranderen indien ze verhuizen naar een wijk/regio waar ze in de minderheid zijn.

Gelet op dit alles acht het Commissariaat-generaal het dan ook niet aannemelijk dat u als kinderloze Sjiitische man een bijnaam zou gehad hebben, en in de Sjiitische wijk Al Benouk/Al Talabiyeh waar u woonde, onder de bijnaam Abu Ammar zou gekend geweest zijn.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Hij komt immers niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerdere gezegden en tot het betwisten en ontkennen van de gevolgtrekkingen die het CGVS hieraan verbindt. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Deze vaststellingen zijn, in tegenstelling met wat verzoeker beweert, bovendien weldegelijk gesteund op objectieve informatie (administratief dossier, map 'landeninformatie'). Het is geheel niet aannemelijk dat verzoeker, een kinderloze en sjiitische man in een sjiitische wijk, zichzelf als vader van een typisch soennitische naam zou hebben omschreven.

Verzoeker onderneemt voorts niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen en laat deze volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Verder dient opgemerkt te worden dat indien het bovenstaande al aannemelijk zou zijn, quod non, er evenmin geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde ontvoering en problemen. Zo is het erg bevreemdend dat u de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat er op het moment dat u de deur van uw woning zou opengedaan hebben, ze met twee wagens en drie personen in totaal voor de deur stonden, en het uiteindelijk de verst staande persoon zou geweest zijn die u verhinderd zou hebben uw identiteitskaart te gaan halen (Vragenlijst CGVS, 30 september 2015, p. 2); terwijl u op het Commissariaat-generaal stelde dat er slechts één wagen voor uw deur zou gestaan hebben, dat er in totaal vier personen zouden geweest zijn (drie personen aan de deur en één chauffeur in de wagen), en dat het uiteindelijk door toedoen van de chauffeur in de wagen zou geweest zijn dat u uw identiteitskaart niet kon halen en ze u in de wagen zouden meegenomen hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11; 12-14). Hiermee geconfronteerd, alsook met het feit dat uw verklaring u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voorgelezen werd (en u dus nog opmerkingen kon formuleren), stelde u dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) erg snel ging en dat het om vergissing moet gaan. U zou tegen de tolk gezegd hebben dat er drie mensen en één auto voor de deur stonden, en dat pas toen jullie vertrokken zouden zijn en er gebeld werd u de indruk zou gehad hebben dat er andere auto bij was (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 12-14), een verklaring die weliswaar slechts deels bovenstaande tegenstrijdigheden kan verklaren, maar zeker niet deze of er nu drie of vier personen waren.

Voorts is het bevreemdend dat u geen enkel idee leek te hebben van wie uw ontvoerders juist waren en/of tot welke militia/groepering ze behoorden – terwijl het feit dat ze u ervan beschuldigd zouden hebben Soenniet te zijn u toch enige indicatie moet gegeven hebben – en is het opmerkelijk dat u evenmin een idee had of het eventueel om dezelfde personen zou gaan die eerder uw broer Mustafa zouden ontvoerd hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 13; 16). Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal met verbazing vast dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding werd gemaakt van een tweede telefoongesprek van uw ontvoerders naar uw moeder met een vraag om losgeld (Vragenlijst CGVS, 30 september 2015, p. 2; Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 14; 15). Dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vooruit moest gaan en u daardoor niet de kans zou gekregen hebben om een cruciaal element zoals een vraag om losgeld te vermelden – een verklaring die nadien door uw advocate herhaald werd (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 15) – acht het Commissariaat-generaal maar weinig waarschijnlijk, te meer het relaas dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mocht doen vrij uitgebreid is, er door de dossierbehandelaar nog bijkomende vragen werden gesteld – hetgeen niet de indruk geeft dat er te weinig tijd genomen werd om de vragenlijst naar behoren in te vullen – en uw verklaring u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voorgelezen werd (en u dus nog opmerkingen kon formuleren) (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 15).

Tot slot is het maar weinig waarschijnlijk dat uw ontvoerders uw moeder eerst om losgeld zouden gevraagd hebben om u meteen nadien terug vrij te laten. Dat ze een checkpoint tegenkwamen, hierdoor verrast waren en u om die redenen lieten gaan (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 15), acht het Commissariaat-generaal weliswaar niet onmogelijk. Wel stelt het Commissariaat-generaal in dit verband wederom een tegenstrijdigheid in uw verklaringen vast. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u naar de checkpoint bent gegaan om uw verhaal te vertellen en vervolgens met een taxi huiswaarts zou gekeerd zijn (Vragenlijst CGVS, 30 september 2015, p. 2), terwijl u dit op het Commissariaat-generaal nergens vermeldde en toen u er naar gevraagd werd stelde dat u de checkpoint wel gezien, maar niet benaderd zou hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11; 18). De verklaring van uw advocate als zou de in dit verband in de vragenlijst CGVS gehanteerde zinsbouw mogelijks wijzen op een verlies aan informatie en deze tegenstrijdigheid mogelijks verklaren (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 18), volgt het Commissariaat-generaal om de reeds bovenvermelde redenen niet.

(...)

Volledigheidshalve wenst het Commissariaat-generaal mbt tot de opmerkingen die uw advocate na afloop van uw gehoor in het Frans maakte, als zouden bepaalde zinsconstructies in de vragenlijst CGVS niet kloppen en er op wijzen dat bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zeker informatie verloren is gegaan (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, p. 18), nog opmerken dat de zinsconstructies in de vragenlijst onmogelijk een afdoende verklaring kunnen vormen voor de vele hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden.

Daarnaast dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat het, gezien u reeds sinds 3 juli 2015 in België verblijft – en daarenboven nog eens in het zelfde opvangcentrum als uw broer Ahmed (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 2) – erg opmerkelijk is dat diezelfde broer Ahmed en uw broer Yousif bij hun gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 september 2015 tevens tegenstrijdige verklaringen lieten optekenen mbt uw ontvoering van 16 mei 2015 en de door u gekende problemen. Zo stelde Ahmed aanvankelijk dat hij, na zijn vertrek, samen met Yousif in Turkije wilden blijven, maar er uiteindelijk op 9 mei 2015 toch zou vertrokken zijn nadat ze vernomen zouden hebben dat u eveneens ontvoerd zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 10), terwijl hij nadien beweerde dat hij pas in België van u zou vernomen hebben dat u eveneens problemen zou gekend hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18); en verklaarde uw broer Yousif dan weer dat u op 25 mei 2015 ontvoerd zou geweest zijn, met name dezelfde dag dat uw familie een dreigbrief zou ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 14-15).

Gelet op dit alles, het feit dat het niet aannemelijk is dat u als kinderloze Sjiitische man een bijnaam zou gehad hebben, en in de Sjiitische wijk Al Benouk/Al Talabiyeh onder de bijnaam Abu Ammar zou gekend geweest zijn; het feit dat de vele tegenstrijdigheden in uw verklaringen niet louter te verklaren vallen door misverstanden en/of een gebrek aan tijd bij het invullen van de vragenlijst CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); en het feit dat uw broers Ahmed en Yousif, zelfs na u hier in België te hebben gesproken, geen eenduidige verklaringen wisten af te leggen mbt het moment waarop u ontvoerd zou zijn, is het allesbehalve geloofwaardig dat u in Irak ontvoerd zou zijn. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u nadien zou gekend hebben, en is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Dientengevolge kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

(...)

De door u neergelegde identiteitsdocumenten – met name uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de rantsoenkaart van uw moeder, uw woonstbewijs, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van jullie huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader – wijzigen deze appreciatie niet, daar ze enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke door het Commissariaat-generaal geenszins worden betwist. De door u neergelegde documenten van de politie/rechtbank veranderen evenmin iets aan bovenstaande appreciatie, daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Daarenboven is hun beperkt, daar ze mogelijks op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw asielaanvraag werden opgesteld, en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Irak vaak vals zijn, en door de wijdverspreide corruptie erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Uit de neergelegde foto's blijkt dan weer nergens of het uw huis betreft. Bovendien laten ze niet toe te identificeren welke personen er voor de woning op de foto staan en/of te bepalen wat de eigenlijke reden is waarom de wagen die voor het huis op de foto's staat daar effectief staat. Het door u neergelegde medische attest is tot slot evenmin afdoende bewijs, te meer het geenszins de oorzaak van de door u opgelopen schouderblessure aantoonst."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker geheel niet worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven dienaangaande, kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

In zoverre verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure terugkomt op de problemen en de verklaringen van zijn broers, kan vooreerst worden opgemerkt dat hij zich eerder niet op deze problemen beriep. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing dan ook met recht gemotiveerd:

"Vooreerst dient vermeld te worden dat het erg bevreemdend is dat u zich geenszins beroept op de problemen die uw broers Mustafa, Ahmed, en Yousif zouden gekend hebben. U haalde nergens aan dat u door de door hen gekende problemen zelf problemen zou kunnen krijgen en zag nergens een verband tussen uw problemen en de problemen die zij voor u zouden gekend hebben. Hiernaar gevraagd stelde u dat u naast de ontvoering en telefonische bedreiging geen andere problemen kende, dat de dreigbrief

die zij ontvangen zouden hebben uw naam niet vermeldde en dat u geen idee had wat voor gevolgen deze dreigbrief voor u zou kunnen hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 2-3; 11-12; 16)”

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat omtrent de verklaringen en de problemen van verzoekers broers bij arrest nr.174 250 van 6 september 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld ten aanzien van verzoekers broer Ahmed wiens beroep bij de RvV gekend is onder het rolnummer RvV 183 872, werd geoordeeld als volgt:

“2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze hij het “algemeen beginsel van voorzichtigheid” geschonden acht. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Verzoeker duidt daarenboven niet op concrete wijze hoe artikel 4 PR CGVS geschonden zou zijn. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Artikel 26 PR CGVS bepaalt op welke inlichtingen de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten zich kan steunen en aan welke voorwaarden deze inlichtingen dienen te voldoen. Verzoeker werkt geheel niet uit hoe voormelde bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Hij beroept zich aldus niet dienstig op deze schending.

2.3.5. Evenmin duidt verzoeker welk(e) van de “algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur” hij in casu geschonden acht benevens het voorzichtigheids-, redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Hij geeft ook niet aan op welke wijze dit zou zijn geschied. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.6. Verzoeker preciseert voorts niet hoe artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, in casu zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.7. Verder beargumenteert verzoeker niet in concreto hoe artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Hij beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar hun inhoud (rechtspiegingsdossier, stuk 1, p.6-7, 11-12) en tot het op louter algemene wijze poneren dat uit de stukken van het dossier en de situatie in Irak zou blijken dat deze artikelen geschonden zouden zijn. Derhalve wordt ook de schending van deze artikelen geenszins dienstig aangevoerd.

2.3.8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.9. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.10. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.11. Omtrent de door verzoeker aangevoerde feiten, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vermeld te worden dat het voor het Commissariaat-generaal nagenoeg onmogelijk is na te gaan of uw vader, (J.J.), in december 2005 om het leven zou gebracht zijn. Het Commissariaat-generaal betwist het overlijden van uw vader evenwel niet, maar merkt wel op dat uit uw verklaringen en de door u in dit verband neergelegde documenten geenszins af te leiden valt om welke redenen uw vader destijds vermoord zou geweest zijn. U stelde immers zelf dat jullie nog steeds niet weten of de moord op uw vader te maken had met het feit dat hij een belangrijk persoon zou geweest zijn, of kaderde in het sektarisch geweld dat Irak destijds kenmerkte (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 4-5). Evenmin valt uit uw verklaringen duidelijk vast te stellen of u en uw familieleden nadien te Hay Al Jamiah nog persoonlijk zouden gevisieerd zijn, of eerder als gevolg van het sektarisch geweld aangevallen zouden zijn. Dit te meer u aangaf dat jullie in januari 2006 net omwille van het feit dat jullie een van de weinige Sjiïeten in de Soennitische wijk Al Jamiah waren, beslisten te verhuizen naar Al Benouk/Al Talabiyeh (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 4-5; 9-11).

Het Commissariaat-generaal merkt in dit kader eveneens op dat uit uw verklaringen geen elementen naar voor komen om aan te nemen dat er omwille van wat jullie in de loop van 2005 en 2006 zouden meegemaakt hebben op heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. De kopieën van het proces verbaal ivm de moord op uw vader hebben betrekking op het onderzoek naar de moord op uw vader maar wijzigen niets aan voorgaande appreciatie.”

Verzoeker onderneemt geen poging teneinde de voormelde motieven te ontkrachten. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing eveneens geheel onverlet waar gesteld wordt:

“Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat jullie als Sjiïeten nadien in de Sjiïtische wijk Al Benouk/Al Talabiyeh weinig tot geen sociaal contact zouden gehad hebben en het feit dat jullie bijgevolg als Soennieten of bekeerde Sjiïeten zouden beschouwd zijn – hetgeen volgens u uiteindelijk aan de basis van jullie problemen zou gelegen hebben – maar weinig geloofwaardig is, te meer jullie te Al Benouk/Al Talabiyeh reeds familieleden, en dus een sociaal netwerk, hadden (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 5-6; 9-10; 11-12). In dit opzicht, en gelet op het feit dat jullie als een Sjiïtische familie in een Sjiïtische wijk woonachtig waren, is het evenmin geloofwaardig dat Abu Saïf, een Soennitische buurman die handelaar was, de enige in de wijk zou geweest zijn met jullie wel contact zouden gehad hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 12; Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 8-9).”

Ook deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker niet de minste poging onderneemt teneinde deze te weerleggen, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Verder wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

“Daarnaast dient hier aan toegevoegd te worden dat indien aan het bovenstaande al geloof zou zijn kunnen gehecht worden, quod non, de verschillende problemen die nadien uit dit alles zouden voortgevloeid zijn evenmin geloofwaardig zijn, daar uw verklaringen en die van uw broer, Yousif (J.J.J.), in alle opzichten incoherent zijn en u deze tegenstrijdigheden geenszins afdoende wist te verklaren. Zo stelde u vooreerst dat u en uw broer Yousif – nadat jullie buurman Abu Saif eind maart/begin april 2015 een aanslag zou overleefd hebben en jullie om hulp zou gevraagd hebben – rond middernacht de vrouw en kinderen van Abu Saif, alsook hun spullen, per wagen naar de wijk Al Dhobab (Adhamiyah) zouden gevoerd hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 9-10; 12-13); terwijl uw broer Yousif in dit verband verklaarde dat jullie de vrouw en kinderen van Abu Saif per wagen naar Al Waziriyah (Adhamiyah) zouden gebracht hebben en nadien nog eens over en weer zouden gereden zijn om hun spullen achter te brengen (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 9-10).”

Verzoeker kan inzake de voormelde motivering worden bijgetreden waar hij in de aanvullende nota middels verwijzing naar een aantal kaartjes van Bagdad aantoonde dat zijn verklaringen en deze van zijn broer niet noodzakelijk tegenstrijdig zijn op het vlak van de plaats waar zij de familieleden van hun buurman naartoe brachten. Dit geldt des te meer nu verzoeker en diens broer bij het CGVS met de Al Nida moskee eenzelfde, blijkens de kaartjes nabij gelegen, herkenningspunt gaven en verzoeker daarbij een plausible uitleg verstreekte voor hun op het eerste zicht uiteenlopende verklaringen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 13; gehoorverslag CGVS verzoekers broer Yousif, p. 10).

Verzoeker en zijn broer legden echter weldegelijk tegenstrijdige verklaringen af over de gang van zaken bij hun hulp aan de familieleden van hun buurman. Verzoekers broer verklaarde duidelijk dat zij tweemaal over en weer reden. Hij stelde: “Eerst hebben we zijn vrouw, kinderen en spullen uit de wijk verplaatst en dan ook wat spullen, en zijn geld. En nog wat andere meubels, belangrijke zaken, allemaal verplaatst”. Even verder gaf hij nogmaals duidelijk aan dat zij eerst de vrouw en kinderen de wijk uit smokkelden en daarna terugkeerden om enkele waardevolle spullen te gaan ophalen (gehoorverslag CGVS verzoekers broer Yousif, p.9-10). Verzoeker maakte bij het CGVS echter slechts melding van één autorit en stelde dat hij en zijn broer bij deze rit zowel de vrouw en kinderen van hun buurman als hun waardevolle spullen meenamen. Tevens gaf hij, gevraagd hoeveel keer zij over en weer reden, aan: “Een keer”. Vervolgens bevestigde hij nogmaals dat zij de vrouw en kinderen van hun buurman hun belangrijke spullen aldus bijhadden. Wanneer verzoeker met voormelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij na lang nadenken dat enkel Yousif zou zijn teruggekeerd “om nog wat andere spullen te vervoeren”. Zijn eerdere verklaringen waren echter duidelijk en laten geen ruimte voor deze wijziging. Dit geldt des te meer nu uit de voormelde verklaringen van zijn broer Yousif kan worden afgeleid dat deze samen met verzoeker zou zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.9-10, 12-13).

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoeker in zijn aanvullende nota plots beweert dat hij en zijn broer eerst de vrouw en de kinderen van hun buurman, samen met waardevolle spullen, vervoerden en dat zij nadien ook de buurman zelf verplaatsten (rechtspiegingsdossier, stuk 14, p.2). Eerder gaf hij namelijk duidelijk aan dat zijn buurman zelf de wijk reeds had verlaten wanneer hij hen contacteerde, dat zijn buurman reeds bij diens zus vertoefde en dat zij de vrouw en kinderen van zijn buurman aldaar aan zijn buurman overdroegen nadat zij hen de wijk uit hadden gesmokkeld (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 10).

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht gesteld:

“Verder beweerde u dat uw broer Mustafa een week à tien dagen nadien zou ontvoerd zijn, met name toen hij van het voetballen huiswaarts aan het keren was, dat jullie pas daags na de ontvoering een telefoontje zouden gekregen hebben waarbij om losgeld zou gevraagd zijn, en dat hij pas daags nadat u het losgeld zou overgemaakt hebben zou vrijgelaten zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 13-14); terwijl uw broer Yousif in dit verband verklaarde dat Mustafa van bij jullie thuis werd ontvoerd, met name toen verschillende auto's bij jullie waren gestopt en hadden aangeklopt, dat jullie de dag van de ontvoering nog een telefoontje zouden gekregen hebben waarbij om losgeld zou gevraagd zijn, en dat hij vrijgelaten zou zijn op het moment dat u het losgeld zou overhandigd hebben (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 10-11). Hiermee geconfronteerd voerde u als enig mogelijke verklaring aan dat het niet uw broer Mustafa, maar wel uw broer Tareq was die destijds op de door Yousif beschreven manier ontvoerd zou geweest zijn, en dat de vragenlijst CGVS van uw broer Tareq dit kon bewijzen; terwijl Tareq pas op 30 september 2015, i.e. na uw gehoor op het Commissariaat-generaal, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitgenodigd was om zijn asielaanvraag uit de doeken te doen (Vragenlijst CGVS, Tareq (J.J.A.M.), 30 september 2015, pp. 1-3; Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 14-15).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Hij kan immers niet worden gevolgd waar hij tracht te laten uitschijnen dat hem valse verklaringen zouden zijn voorgelegd, dat men hem zo doelbewust in de val trachtte te lokken en dat het CGVS in dit kader zou hebben voorgehouden dat zijn broer Tareq een ander verhaal had verteld. Verzoeker werd namelijk niet geconfronteerd met de gezegden van zijn broer Tareq doch wel met de gezegden van zijn broer Yousif. Deze broer was op het ogenblik waarop verzoeker werd geconfronteerd met diens gezegden weldegelijk reeds gehoord door het CGVS. Het was vervolgens bovendien niet de ambtenaar van het CGVS die verwees naar de verklaringen van verzoekers broer Tareq doch wel verzoeker zelf. Nadat de ambtenaar van het CGVS verzoeker er vervolgens op wees dat diens broer Tareq nog niet gehoord was, diende verzoeker dit daarenboven toe te geven (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.14-15).

Verzoeker slaagt er evenmin in de bestreden beslissing te ontcrachten waar gemotiveerd wordt: "Tot slot stelde u dat u en uw broer Yousif op 20 april 2015 eveneens in de problemen zouden gekomen zijn toen jullie rond 20u30 's avonds na een restaurantbezoek te Hay Al Zeyouna per auto terugkeerden naar huis. Volgens u zouden jullie toen jullie op Shara Al Robaye reden ter hoogte van Rihanna park vanuit een andere auto beschoten zijn. Enkele kogels zouden jullie wagen geraakt hebben, maar uiteindelijk zouden jullie een U-bocht kunnen maken hebben en zouden jullie ongedeerd via Shara Palestin richting Qanat Al Jeish kunnen vluchten zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, pp. 10; 15-16). Echter, toen uw broer Yousif naar het exacte verloop van het incident werd gepeild, legde hij opnieuw verklaringen of die niet stroken met uw versie van de feiten. Yousif situeerde het incident immers enkele uren later, beweerde dat jullie uiteindelijk afgezien hadden van jullie intentie te gaan eten, dat de aanvallers ter hoogte van het kruispunt van Rihanna park met hun auto van Shara Al Robaye kwamen, en dat jullie enkel wisten te ontkomen door tegen de rijrichting dezelfde weg te vervolgen richting Qanat Al Jeish (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 13-14)." Hij beperkt zich er immers toe te stellen dat de voormelde strijdigheden niet zouden blijken uit de gehoorverslagen van het CGVS. Dit vormt een loutere miskenning van de inhoud van deze gehoorverslagen en is geenszins dienstig om aan de voormelde tegenstrijdigheden afbreuk te doen.

Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar gesteld wordt:

"Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat uw bewering dat jullie aanvankelijk in Turkije wilden blijven, maar er uiteindelijk op 9 mei 2015 toch zouden vertrokken zijn nadat jullie vernomen zouden hebben dat uw broer Tareq eveneens ontvoerd zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 10) niet enkel strijdig is met uw latere bewering dat u pas in België van Tareq zou vernomen hebben dat hij eveneens problemen zou gekend hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18), maar tevens die van uw broer Yousif dat Tareq op 25 mei 2015 ontvoerd zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 14-15). Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u dan weer stelde dat Tareq vóór 25 mei 2015 ontvoerd zou geweest zijn en uw familie pas op 25 mei 2015 een dreigbrief zou ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18), en dat noch u, noch uw broer Yousif op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) melding maakten van de ontvoering van Tareq en/of de ontvangst van een dreigbrief op 25 mei 2015, terwijl jullie er op dat moment reeds van op de hoogte zouden geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 18; Gehoorverslag CGVS, Yousif (J.J.J.), 7 september 2015, pp. 14-15). Uiteindelijk bleek uit het gehoor met uw broer Tareq dat hij op 16 mei 2015 zou ontvoerd zijn (Gehoorverslag CGVS, 22 december 2015, pp. 10-11). Dat noch u, noch uw broer Yousif dit tijdens jullie gehoor op het Commissariaat-generaal op 7 september 2015 correct wisten aan te geven (cfr. supra), slaat echt alles, te meer Tareq sinds 3 juli 2015 in België verblijft, en dan nog in het zelfde opvangcentrum als u (Gehoorverslag CGVS, 7 september 2015, p. 2)."

Gezien verzoeker niet de minste poging doet teneinde de voormelde motieven te weerleggen, worden deze geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven.

De documenten en stukken in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken die benevens de reeds hoger besproken kaartjes van Bagdad worden bijgebracht in het kader van onderhavige beroepsprocedure (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; stuk 7b; stuk 14) zijn

evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat al deze documenten slechts worden bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat in Irak met zulke documenten op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling verkregen kunnen worden. Deze vaststellingen maken, tezamen met de vaststelling dat de betreffende documenten niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, dat aan de neergelegde documenten niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de in het voormelde arrest gedane vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.12. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet in het onderhavige verzoekschrift in dit kader meermaals een uiteenzetting omtrent het begrip 'gewapend conflict'. Hij beroept zich daarbij onder meer op de schending van "*artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, d.d. 12 augustus 1949*", refereert herhaald naar de Verdragen van Genève van 1949 en de Aanvullende Protocollen van 1977 en verwijst naar rechtspraak van het HvJ. Wat verzoeker met dit betoog tracht te bereiken, kan niet worden ingezien. Verweerder stelt, zoals verzoeker overigens zelf uitdrukkelijk aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, het bestaan van een gewapend conflict in Irak immers niet in vraag. Geen van de partijen betwist aldus dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het*

Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stukken 1, 6b en 13), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 12) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten zeer uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen en vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria.

Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat het openbare leven hieronder meer zou leiden. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakzen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker lijkt het CGVS tot slot nog te verwijten dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Hij verwijst hierbij naar enkele beleidsnota's inzake Irak. Dient echter te worden opgemerkt dat deze nota's een louter informatieve waarde hebben en geen juridisch afdwingbare inhoud bevatten. Verzoeker kan aan de inhoud van de beleidsnota's aldus geen rechten ontleen en kan deze niet gebruiken als middel om zijn verweer tegen de bestreden beslissing te staven. Verder dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS